

Бандера Степан, син о.Андрія та Мирослави (Глодзінська) (01.01.1909-15.10.1959) - Син українського священника, народився в селі Угринів Старий, пов. Калуш на Івано-Франківщині, де його батько був парохом. Степан закінчив гімназію в Стрию, а опісля студював у Львівському університеті. В часі навчання бере активну участь у багатьох молодіжних організаціях: "Пласт", "Сокіл", "Основа", "Луг", СУНМ, УВО. В 1929 вливається в ряди новоствореної ОУН і відразу залучається до активної роботи у відділі пропаганди та виконує загально-організаційні завдання.

В 1930 керує відділом підпільних видань на Західно-Українських землях. В 1931 очолює референтуру пропаганди в Крайовій Екзекутиві ОУН. В 1932-1933 додатково виконує функцію заступника крайового провідника, а в другій половині 1933 призначений Крайовим Провідником ОУН і Крайовим Комендантом УВО на ЗУЗ і входить до складу Головного Проводу Українських Націоналістів. На 2-му Великому Зборі ОУН, що проходив в Кракові в квітні 1941, обраний Головою Проводу ОУН. Під його проводом ОУН повернулася на шлях безкомпромісової боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу. В червні 1941 проголошується відновлення Української Держави, а для її оборони в 1942 створюється Українська Повстанська Армія. Через свою діяльність в 1941 Степан Бандера був арештований німецькою поліцією і запроторений в концтабір Саксенгаузен, а уся його родина зазнала терору від червоних і коричневих окупантів. Його брати, Василь і Олександр, помирають від катувань у німецькому концтаборі Освенцім, а його батько о.Андрій і сестра Марта піддавались жахливим катуванням та були розстріляні НКВД у Росії. В 1944 Степан Бандера був звільнений спецвідділом ОУН із концлагеру і він відбув на еміграцію для організації подальшого спротиву окупантам. В 1945 Крайова Конференція ОУН вибирає нове Бюро Проводу ОУН на чолі із Степаном Бандерою в такому складі: С.Бандера, Р.Шухевич, Я.Стецько. В 1947 Конференція ЗЧ ОУН обрала С.Бандеру Головою Проводу всієї ОУН. На Четвертій Конференції ЗЧ ОУН в травні 1953 та на П'ятій Конференції ЗЧ ОУН в 1955 підтверджено його повноваження на посту Голови Проводу всієї ОУН. З 1935 постаттю Провідника починають цікавитися Московські шпіони. В 1940 і 1941 слідчі чинники ОУН розкрили перші організовані спроби Москви вбити Степана Бандеру. З 1944 Москва офіційно розпочала організацію спроб фізичного усунення Провідника. Після провалу російського "СМЕРШ" за роботу взялися в різні роки, відповідно НКВД, МГБ, КГБ. В 1946, 1947, 1948, 1950, 1952, 1953, 1956, 1957, 1958, перша половина 1959 СБ ОУН розкрила підготовку замахів. 15 жовтня 1959 С.Бандера був вбитий працівником КДБ б.Сташинським. 17 листопада 1961 судові органи проголосили, що вбивство організоване за наказом начальника КДБ СРСР А.Н.Шелепіна. Після докладного слідства в жовтні 1962 з 08 по 15 число відбувся суд над Б.Сташинським. Присуд проголошено 19 жовтня 1962 і Б.Сташинського засуджено на 8 років суворої в'язниці. Німецький Верховний Суд проголосив, що головним замовником вбивства Степана Бандери є уряд СРСР в Москві на чолі з М.С.Хрущовим.

Габрусевич Іван ("Джон", "Іртен") (1902-16.05.1944) - Син українського священника, народився в селі Бібреччині, де його батько був парохом. Після матури закінчив

університетські студії у Львові. Провідний член Союзу Української Націоналістичної Молоді, був разом із Б.Кравцівим і Степаном Охримовичем одним з перших організаторів ОУН в Україні, референтом юнацтва в першій Крайовій Екзекутиві ОУН. Редактор підпільного журналу "Юнак і Юнацтво", автор статей на ідеологічні теми в "Сурмі" та "Розбудові Нації". Співорганізатор широко розгорненої саботажної акції ОУН в 1930. В 1931-1932 Габрусевич під псевдом "Джон" був Крайовим Провідником ОУН. В березні 1932 арештований польською поліцією і коли по трьох місяцях його звільнили, виїхав за кордон, де став керівником "Української Пресової Служби" та видань ОУН, а згодом членом ПУН, під псевдом "Іртен". Габрусевич відіграв важливу роль в створенні Революційного Проводу ОУН і підготовці Другого Великого Збору ОУН весною 1941, на якому його обрано в склад Проводу ОУН. В червні 1941 Гестапо заарештувало Габрусевича й перевезло до концлагеру в Саксенгаузени, де він загинув 16 травня 1944.

Горбовий Володимир, син Григорія і Ганни (30.01.1899-21.05.1984) - ІФО на Оболоні в м.Долина; 30.01.1899; ОУН, стрілець ОУН-УПА, видатна постать в системі ОУН; організатор підпільної повітової Української військової організації "Воля" на Долинщині в грудні 1920, влітку 1921 бере участь в таємних зборах старшин УГА у Львові, на яких остаточно формується Українська Військова Організація під керівництвом Євгена Коновальця, в другій половині 1921 поліцією Польщі запроторений до тюрми "Бригідки", в 1921-1922 керівник повітової сітки УВО на Долинщині, в другій половині 1922 виїжджає до Львова для праці на посаді Шеф штабу начальної команди УВО і студіює право в Львівському Українському Університеті, в листопаді 1922 вдруге арештований польською поліцією, навесні 1923 він змушений покинути Львів і виїхати у Прагу, де студіює право у Карловому університеті і активно працює в УВО, в 1926 бере участь в нараді начальної команди УВО у Празі, часто їздить до Берліна, виконує особисті доручення Євгена Коновальця. Здобувши докторат права повертається в Долину та стає тимчасово крайовим комендантом УВО. Згодом передає посаду крайового коменданта УВО Богдану Гнатевичу, активно розпочинає громадську адвокатську практику в інтересах знедолених громадян, з самих початків в ОУН, в 1929 бере участь у підготовці першої конференції ОУН Стрийської округи, в 1933 втретє арештований і в 1934 запроторений до польського концтабору в Березі Картузькій, в другій половині 30-х років - адвокат Організації на чисельних судилищах влаштованих Польщею проти українців, з жовтня 1939 очолює Український комітет допомоги полоненим і біженцям, в 1941 Володимир Горбовий обраний Генеральним суддею ОУН та Українського Національного Конгресу в Кракові, в квітні 1941 бере активну участь у Другому Великому зборі ОУН, активно працює на противагу позиції А.Мельника, в липні 1941 за співпрацю у відновленні Української Держави арештований німецькою владою та запроторений до тюрми в Монте-Люпіху, до серпня 1947 працював юристконсулом у Міністерстві земельних справ в уряді Чехословачії, 1 серпня 1947 арештований і переданий до Польщі, 09 липня 1948 переданий окупаційному московському уряду в Москві, в серпні 1972 відпущений "на волю" і оселяється у рідному селі під нагляд і жакливий терор агентів КГБ; 21.05.1984, помер за нез'ясованих обставин; ЛО м.Ходорів; похований в м.Долина (ІФО) (розширена біографія)

Климів Іван ("Євген Легенда") (1909-04.12.1942) - Селянський син, народився в селі Сілець Белзький, повіт Сокаль. По закінченні гімназії в Сокалі почав студії у Львівському

Університеті, але часті арешти перервали навчання і він повністю віддався праці в ОУН, членом якої став у 1929. Під час польської пацифікації в 1930 польські варвари жорстоко збили схопленого Івана Климова і вважаючи його мертвим викинули його. Але він пережив це. В 1935-1936 був в'язнем польського концтабору у Березі Картузькій, а в 1937 його засуджено у Луцьку на 10 років тюрми. В 1939 він вийшов на волю. Весною 1940 Іван Климов повернувся в Україну на доручення Револьюційного Проводу ОУН і під псевдом "Євген Легенда" обійняв пост Крайового Провідника ОУН. Коли в липні 1941 німці заарештували Тимчасове Державне Правління України, Климов Іван як Крайовий Провідник ОУН видав заклик до всіх українців ставати до збройної боротьби як проти більшовицьких так і проти гітлерівських окупантів України. Гестапо проголосило грошову винагороду за його схоплення. В грудні 1942 при допомозі гестапівського провокатора схоплений Гестапо. Відомий гестапівський садист Вірзінг закатавав Івана Климова "Легенду" на смерть. Згідно із свідченнями одних спів'язнів Климов-"Легенда" загинув 4-го, згідно твердженнями інших 14 грудня 1942.

Колодзінський Михайло ("Гузар") (1902-березень 1939) - Народився на Гуцульщині, батьки селяни. По закінченні гімназії в Коломиї студював право у Львівському Університеті. Згодом з відзначенням закінчив військову старшинську школу. Вищі військові курси закінчив за кордоном. Від 1925 член УВО і одночасно член Союзу Української Націоналістичної Молоді, а з лютого 1929 член ОУН. В 1929-1932 військовий референт Крайової Екзекутиви ОУН і організував таємні, ґрунтовні військові вишколи членів ОУН. В січні 1932 його арештовано й засуджено на один рік тюрми. По виході з тюрми Колодзінський виїхав за кордон і там працював у військовому штабі ПУН. Із постановням Карпатської України він осінню 1938 перейшов на Закарпаття для організації військового захисту і створення Карпатської Січі. Після наступу військ фашистської мадярщини полковник Колодзінський разом з З.Косаком і Р.Шухевичем перебравли командування Карпатської Січі і повели її в героїський бій із фашистськими військами. В той час коли Сталін розбудовував економічну і військову могутність гітлерівської Німеччини полковник Колодзінський поляг смертю героя в бою із фашистами в квітні 1939.

Коновалець Євген, син Михайла та Марії (Венгежиновська) (14.06.1891-23.05.1938) - Син народного учителя, народився в селі Зашків біля Львова. По закінченні гімназії у Львові, студював право у Львівському університеті. Під час студій брав активну участь у громадському і політичному житті, був одним із ініціаторів створення Українських Січових Стрільців. Але з вибухом Першої Світової війни він був змобілізований до армії, у висліді політичних інтриг опинився у мадярській частині. По закінченні боєвих дій та після большевицького перевороту він дістається до Києва і тут, після важкої боротьби з українськими соціалістичними керівниками Центральної Ради, що старалися знищити будь-яку військову силу молодого держави, заснував з галичан і буковинців дивізію "Січові Стрільці". Під команду полковника Коновальця ця військова формація виступила збройно в обороні Четвертого Універсалу й опісля стала найкращою частиною і ядром армії УНР. Приймала участь у героїчних боях під Крутами та захищала Київ від більшовицьких диверсійних груп. Після невдачі збройних змагань Коновалець опиняється на еміграції. З його ініціативи в липні 1920 постала Українська Військова Організація (УВО), яка обрала його своїм Начальним Командантом. На початку 1929 р.

зусиллями полк. Коновальця усі існуючі тоді українські націоналістичні організації успішно об'єднуються і створюють Організацію Українських Націоналістів. Перший установчий Великий Збір ОУН обрав полк. Коновальця Головою Проводу ОУН і на тому пості він залишався аж до своєї смерті. Загинув сл.п. Коновалець Євген 23 травня 1938 р. у Роттердамі, розірваний бомбою від рук російського шпигуна. Вбивство влаштоване советським ГПУ на замовлення уряду ССРСР у Москві. (розширена біографія).

Коссак Зенон ("Тарнавський") (01.04.1907-березень 1939) - Син коваля, народився в Дрогобичі. По закінченні гімназії в Дрогобичі студював право у Львівському Університеті. У польському війську закінчив старшинську школу, а згодом вищі військові курси. Вже в гімназії був провідним членом "Пласту" в Дрогобиччині. Від 1925 член УВО і Союзу Української Націоналістичної Молоді, а від 1929 член ОУН. Виклав багато доповідів та статей на ідеологічно-політичні теми в студентських виданнях та в підпільних виданнях УВО й ОУН. В ОУН бойовий, а опісля організаційний референт Крайової Екзекутиви ОУН. Переслідуваний, арештований і суджений на 7 років тюрми. По виході з тюрми виїхав за кордон. Осінню 1938 разом із полковником Колодзінським та Романом Шухевичем виїхав на Закарпаття і став помічником в організуванні і вишколі Карпатської Січі, а в час бойових дій із фашистськими військами став членом Команди Карпатської Січі. Зенон Коссак як поручник "Тарнавський" загинув у боях при кінці березня або на початку квітня 1939.

Левицька Зеновія (1914-весна 1940) - Дочка українського священника, народилася в с.Далява пов. Дрогобич, де її батько був парохом. У 1919 о.Юрій помер, осиротивши восьмеро дітей. Зеня ходила до гімназії в Дрогобичі, а коли польська влада її закрила, перейшла до школи сестер Василіянок у Львові. Була арештована польською владою в 1938. По окупації Західної України більшовиками, Зеня Левицька стала референткою жіночого сектора українського робітництва в Крайовій Екзекутиві ОУН, очоленій в.Тимчієм і одночасно була зв'язковою ОУН з закордоном. Як зв'язкова ОУН з закордоном їй не раз приходилося дивитися смерті в віці при переході західного кордону більшовицької імперії. На початку 1940 вона прибула в групі Крайового Провідника ОУН В.Тимчія до Кракова. Повертаючись в Україну Зеня Левицька, В.Тимчій після переходу кордону зі своєю групою наткнулися на великий відділ НКВД. Друзі прийняли бій, знищивши півсотні воїнів антихриста. Після закінчення боєприпасів і щоб не попасти в лапи хижих московських звірів та при втраті свідомості під час катувань не видати таємниці і друзів, усі розірвалися гранатами.

Лемик Микола ("Сенишин") (04.04.1915-жовтень 1941) - Син незаможних селян, народився в селі Соловії, пов. Перемишляни. Закінчив гімназію у Львові і почав студії на природничому відділі Львівського Університету. В вищих класах гімназії був членом Юнацтва ОУН, по maturі зголосився до бойової референтури ОУН. Коли осінню 1933 постала потреба представити перед світом варварське винищення Москвою шляхом штучного голоду мільйонів українських селян, бойовий референт КЕ ОУН добровільно зголосився на військову операцію проти агентів ГПУ в Львові. 23 травня 1933 Лемик проник до будівлі більшовицького консульства і застрелив високопосадового ГеПеУшника і згідно із наміченим планом віддався добровільно в руки польської поліції, щоб на суді виявити світові факти, причини та цілі голодомору 1932-1933. Польський суд засудив його

на кару смерті, але замінив на досмертну тюрму. Коли почалася німецько-московська війна в 1941, Лемик Микола під псевдом "Сенишин" повів на Центральні і Східні українські землі середню Похідну Групу ОУН. Він дійшов до Миргорода і там організував Окружний Провід ОУН. В жовтні 1941 провокатор показав гестапівцям Миколу Лемика, що йшов в товаристві чотирьох членів ОУН. Гестапівці оточили їх значними силами і в бою Микола Лемик і його друзі загинули.

Ленкавський Степан (06.07.1904-30.10.1977) - Син українського священника, народився в с.Угорники Станиславського повіту (Івано-Франківщина). По закінченні гімназії у Станиславові, студіював філософію у Львівському Університеті. В гімназії влився в ряди Організації Вищих Клас Українських Гімназій. Переїхавши на студії до Львова, став одним із керівників Союзу Української Націоналістичної Молоді і як її представник брав участь у Першому Конгресі Українських Націоналістів. Автор "ДЕКАЛОГУ Українського Націоналіста", що зобов'язував кожного члена ОУН. Степан Ленкавський був ідеологом українського націоналізму, написав дуже багато праць, відгуків, листів і аналітичних документів. В 1932 засуджений як "конгресівець" на 4 роки тюрми. В 1940 в складі Революційного Проводу ОУН. В 1941 арештований Гестапом і засланий до концтабору в Авшвіці. Після вбивства Степана Бандери агентом КДБ перебрав пост Провідника ЗЧ ОУН і затверджений 6-ою Конференцією ЗЧ ОУН в 1963, пробув на тому посту до 1968. Хоч із важко підірваним здоров'ям але продовжував далі працювати як ідеолог і член Проводу ОУН. Помер у Мюнхені 30 жовтня 1977.

Максимець Анна - Народилась в с.Шуровичі, пов. Лопатин. Після семінарійної матури працювала кравчиною. В 1934 польський суд засудив її на 4 роки тюрми. Була активною в праці ОУН за большевицької окупації Галичини. В 1941 з Похідною Групою ОУН пішла на схід і стала членом Окружного Проводу ОУН Криворіжчини. Розстріляна Гестапо у Кривому Розі в квітні 1942.

Мирон Дмитро ("Орлик", "Роберт") (05.11.1911-25.07.1942) - Син муляра, народився в с.Рай, пов. Бережани. По закінченні гімназії в Бережанах почав студії у Львівському Університеті, але арешти й суди перервали навчання. Член ОУН від 1929. У 1931 став заступником референта юнацтва ОУН в КЕ ОУН і співредактором підпільного "Юнака". В 1933 засуджений на сім років тюрми, вийшов на волю в 1938 і став членом КЕ ОУН як ідеологічний референт під псевдом "Орлик". В 1940 по загибелі В.Тимчія "Лопатинського" на доручення Революційного Проводу ОУН перейшов з Кракова в Україну і під псевдом "Роберт" перебрав пост Крайового Провідника ОУН. Після загрози арешту НКВД перейшов кордон, де працював на ідеологічному відтинку під псевдом "Орлик". Опрацював книгу "Ідея і Чин України", керував підготовкою Другого Великого Збору ОУН. В 1942 під час переходу кордону попав у руки німецької поліції, але був визволений спецвідділом ОУН. По арештуванню провідника Північної Похідної Групи ОУН Миколи Климишина, Мирон-"Орлик" перебрав його пост і в Києві організував Крайовий Провід ОУН на Центральних Землях України. 25 липня 1942 у Києві Мирон-"Орлик" загинув у бою із гестапівцями, виданий провокатором. Провокатора, що видав Мирона гестапівцям, застрілив після того у Києві Василь Сидор.

Равлик Іван (1909-грудень 1941) - Народився в Новому Селі біля Чесанова. Після матури почав студії у Львівському Університеті, але арешти і тюрма не дали змоги

закінчити їх. Член УВО й ОУН з 1929. Великий організатор. В часі процесу Лемика у Львові організував велику демонстрацію, в якій був ранений. В'язень польських тюрем і концтабору у Березі Картузькій. Член Крайової Екзекутиви ОУН, засуджений у львівському "Процесі Бандери" в травні 1936 на 5 років тюрми. Учасник 2-го Великого Збору ОУН. Керівник Служби Безпеки ОУН (СБ ОУН). Співорганізатор Акту 30 червня 1941. Організатор Української Міліції в Західній Україні. У грудні 1942 виданий провокатором у руки Гестапо. Гестапівським катом Вірзінгом, фольксдойчем Тютюником і співробітником СД Чучкевичем закатований насмерть.

Стецько Ярослав, син о.Семена та Теодозії (Чубата) (19.01.1912-05.07.1986) - Син українського священника народився в Тернополі. Обдарований непересічними здібностями, він з відзначенням закінчив гімназію в Тернополі й студіював у 1929-1934 право й філософію у Краківському та Львівському університетах. Ще юнаком Я. Стецько включився в національно-визвольну боротьбу, ставши членом нелегальної організації "Українська Націоналістична Молодь" і підпільної УВО а згодом ОУН. З 1932 Я. Стецько був членом Крайової Екзекутиви ОУН, ідеологічним референтом і редактором підпільних видань. За націоналістичну діяльність зазнав репресій з боку польських окупантів, які в 1934 засудили його до 5 років ув'язнення. Звільнений у 1937 за загальною амністією. У січні 1938 полк. Є. Коновалець доручив Я. Стецькові підготувати черговий Великий Збір і у 1939 він бере участь в Римському Конгресі ОУН. У лютому 1940 Я. Стецько був співініціатором створення у Кракові Революційного Проводу ОУН, а на II Великому Зборі ОУН у квітні того ж року в Кракові Я. Стецька обрано заступником С. Бандери. З початком війни між Німеччиною та СРСР Я. Стецько за рішенням Проводу ОУН скликає народні збори у Львові, які проголосили відновлення української держави і обрали Я. Стецька прем'єром Українського Державного Правління. Відновлення Української Держави Актом від 30 червня 1941 року вітали Голова Української Греко-католицької Церкви Митрополит Андрій Шептицький та Голова Української Православної Церкви на Волині Митрополит Полікарп. Обоє вони видали з цього приводу окремі Пастирські Листи, опубліковані згодом в пресі. За відмову на ультиматум Гітлера відкликати Акт відновлення української держави, Я. Стецька заарештували і запроторили до концтабору Саксенгаузен, де він перебував під постійною загрозою смерті до вересня 1944. Напередодні арешту відбулося засідання членів проводу ОУН, що перебували тоді у Львові, на якому Я. Стецько передав свій пост заступника Провідника ОУН членові Проводу Миколі Лебедеві. Після арешту Я. Стецька і раніше вже С. Бандери, М. Лебедь очолив провід ОУН і доручив якнайскоріше перевести в підпілля усю сітку ОУН. З наближенням бойових дій Я. Стецько втікає і потрапляє до західної частини Німеччини із важким пораненням. У 1945 Крайова Конференція ОУН обирає Я. Стецька членом Проводу ОУН, до якого належали С. Бандера і Р. Шухевич та Головою Проводу Закордонних Частин ОУН. У 1946 Я. Стецько очолив АБН, президентом якого був до кінця свого життя. Після війни Я. Стецько розгорнув широку антикомуністичну діяльність у світі. Періодичні зустрічі із впливовими політиками та керівниками різних країн, підписання домовленості з Китайською Антикомуністичною Лігою на Формозі про співпрацю і створення в Тайпеї Місії АБН (1957-60) і згодом в 1970 Представництва АБН, заснування в 1970 в Токіо Світової Антикомуністичної Ліги, в якій Я. Стецько був постійним членом Екзекутиви, з ініціативи Я. Стецька постала Європейська Рада Свободи, яка його обрала досмертним членом почесної Президії ЄРС. Результатом

багаторічної діяльності Ярослава Стецька можна вважати організовану ним спільну конференцію АБН і ЄРС, в листопаді 1985 у Лондоні за участю 287 делегатів і представників із 13 країн світу, у тому числі від поневолених народів, а також і речників борців за волю Афганістану, В'єтнаму, Нікарагуа, Угорщини, Румунії та інших країн. Одночасно в конференції брали участь послі і міністри із Америки, Канади, Англії, Німеччини, Індії... Ця важка праця, котра потребувала знань, часу, енергії і повної посвяти по запуску в рух такої складної міжнародної "машини", дала вражаючий резонанс у світі та ствердила вільні основи організації життєдіяльності людини на землі. У 1968 Я. Стецька обрано головою революційної ОУН і цю посаду він обіймав до часу своєї смерті (1986). Ярослав Стецько був також видатним публіцистом, автором багатьох статей і есеїв, які завжди вирізнялися глибоким аналізом подій чи справ, державницьким підходом і трактуванням, котрі він підписував не лише як Ярослав Стецько, а й як Е. Орловський, Б. Озерський, З. Карбович, Ю. Підлісецький, С. Осінський. Твори Ярослава Стецька - в повній мірі є програмними засадами для розбудови державної "машини" Незалежної України актуальність яких буде дуже важливою ще довго. Ярослав Стецько помер 5 липня 1986 року в Мюнхені, де й його поховано.

Тимчій Володимир ("Лопатинський") (1913-1940) - Син незаможних селян, народився в селі Грабовець біля Стрия. По закінченні гімназії в Стрию вступив на філофські студії Львівського Університету. З 1930 член ОУН. Після матури в 1932 увійшов до складу Повітової, а згодом до Окружної й Крайової Екзекутиви ОУН. Одночасно був визначним організатором юнацьких, просвітянських та економічних організацій та установ у Стрийщині. В'язень польських тюрм, відбув два терміни у концтаборі Березі Картузькій. Літом 1939 після загибелі Крайового Провідника ОУН м.Тураша з друзями по дорозі із Відня до Краю, Тимчій, як організаційний референт КЕ ОУН, перебрав пост Крайового Провідника ОУН. Після окупації московсько-більшовицькими військами Західно-Українських Земель (ЗУЗ) Крайова Екзекутива ОУН, очолена В.Тимчієм приступила до реорганізації й поширення ОУН на всі землі України. Сітка ОУН охопила центральні та східні землі. Весною 1940 В.Тимчій прибув до Кракова з Левицькою Зенею та двома іншими членами Крайової Екзекутиви ОУН для обговорення внутрішніх організаційних питань. Повертаючись в Україну, В.Тимчій після переходу кордону зі своєю групою наткнувся на великий відділ НКВД. Друзі прийняли бій, знищивши півсотні воїнів антихриста. Після закінчення боєприпасів і щоб не потрапити в лапи хижих московських звірів та при втраті свідомості під час катувань не видати таємниці і друзів, усі розірвалися гранатами.

Тураш Мирослав ("Грабовський") (26.02.1910-весна 1939) - Народився в с.Ніжанковичах повіт Перемишль. До гімназії ходив у Перемишлі, а закінчив її у Дрогобичі. Студії права закінчив у Львівському Університеті. Провідник "Пласту" й "Сокола" членом ОУН став в 1929. Був повітовим Провідником ОУН Дрогобиччини й опісля Окружним Провідником ОУН Стрийщини. В лютому 1939 став наступником Л.Ребета на посту Крайового Провідника ОУН під псевдо "Грабовський". Як Крайовий Провідник ОУН з дорученням КЕ ОУН виїхав на зустріч із керівниками ПУН у Празі і Відні. Вертаючись назад загинув разом із друзями.